

Geef groene trui ecologische meerwaarde

De Tour de France staat weer voor de deur. Het wielerspektakel zonder weerga. Miljoenen liefhebbers beleven ter plekke of via de satelliet La Grande Boucle als de meest opwindende sportsensatie van het jaar. Niet zo gek dat het internationale bedrijfsleven daar met genoeg aan meebetaalt. Big business, maar waar de handel hoogtij viert daar is het milieu meestal niet of nauwelijks in tel. Met als direct zichtbaar gevolg veel reclamemateriaal dat ongelezen als afval langs de straten dwarrelt. En coureurs die hun oppeppers al dan niet genuttigd stoer van zich afwerpen, met name als zij zich klaar willen maken voor de eindsprint.

Als we ergens zien dat we in een wegwerpmaatschappij leven dan is het wel tijdens deze wielervedstrijd aller wielervedstrijden. De groene trui (nu toegekend aan de renner met de meeste wedstrijdpunten) zou daarom een andere functie moeten krijgen: geef 'm aan de coureur die zich het meest milieubewust opstelt en bij voorkeur geen troep langs 's Heeren wegen achterlaat.

Sportlui hebben, al dan niet willens en wetens, een voorbeeldfunctie. Laten we die dan ook uitbuiten. We identificeren ons maar al te graag met onze topsporters. Vooral als het een landgenoot is, het chauvinisme speelt immers ook een rol. De nationale held vertegenwoordigt ons niet alleen, nee het lijkt wel alsof wij deel van hem uitmaken. Hij of zij is niet alleen van ons, wij zijn hem of haar. Althans zo gedragen sommige volgelingen zich. Wat de sporthelden doen is navolgenswaardig en ze moeten het wel heel erg bont maken, willen we hen laten vallen. Denk in dit verband aan een Patrick Kluivert, die wat mij betreft nooit meer een plaats in het Nederlands elftal had mogen krijgen.

Wie vandaag de dag een blik werpt langs de weg, ziet her en der de restanten van de hedendaagse sportieve praktijken liggen of je moet er blind voor zijn en het inmiddels normaal zijn gaan vinden. Ach, dat hoort er nu eenmaal bij. Een enkeling vindt het zelfs gezellig: Zo, hier wordt flink wat afgesport...Vooral langs rustige al dan niet toeristische routes is het vaak raak. De favoriete plekken voor lopers en wielrenners. Behalve rokers en drinkers zijn het tegenwoordig vooral sportlui (vreemd genoeg vertegenwoordigen zij niet zelden de twee eerder genoemde groepen in zich) die er in ecologisch opzicht een zootje van maken. Tenminste als je het afmeet naar de rommel die bezaaid op de openbare weg ligt. Behalve de al jaren gebruikelijke peuken en lege sigarettendoosjes zie je nu hoofdzakelijk plastic flesjes, aluminium blikjes en felgekleurde wikkels, zonder welke inhoud zij hun krachtinspanningen blijkbaar niet kunnen volbrengen. Hoe deden ze dat vroeger vraag je je wel eens af...

Bij strak georganiseerde wedstrijden volgt er meestal wel een opruimploeg om de straten aan te vegen. Het probleem ligt dus bij de individuele sporters. Met het grootste gemak slingeren ze de lege flesjes sportdrink en dergelijke in de berm. Niemand die het ziet en je kunt er maar beter van af zijn. Ze weten wellicht ook niet beter. Ze zien immers niet anders dan dat hun grote voorbeelden hetzelfde doen tijdens de wedstrijd van hun leven. Dagelijks uitgemeten op hun breedbeeldschermen.

Milieuliefhebbers en vooral de sporters onder hen is dit gedrag een doorn in het oog. Voor de meeste deelnemers aan de Tour en dus ook voor hun supporters is het waarschijnlijk niet van belang hier lang bij stil te staan. Het gaat om de sport, het gaat om de prestatie en het gaat er

uiteindelijk om wie de beste is. Een kniesoor die er een punt van maakt. Je zult verslaggevers als Mart Smeets of Jean Nelissen (doen die nog mee dit jaar?) nooit eens een bestraffend toontje horen aanslaan, als ze er al een renner op betrappen dat hij niet alleen in het heetst van de strijd iets wegslijt. Ook bij hen leeft het blijkbaar niet. En als dat wel het geval is, dan houden ze wijselijk hun mond en/of beseffen ze dat het absoluut geen zin heeft je er druk over te maken.

Is het dan zo erg die paar blikjes of flesjes meer of minder? Tijdens een topwedstrijd waarschijnlijk nog niet zo. Er volgt niet voor niets een bezemwagen. Geef die dan meteen een andere taak voorzien van reclamekreten als 'Laat niet als dank voor 't zweet, de strijd en de pijn, de openbare weg de plek voor al je afval zijn!' Of kort maar krachtig: 'Mieter die troep in je eigen voortuin!'

Nee, beter zou het zijn voortaan een nieuw sportief wedstrijdelement in de Tour de France en alle andere volgende rondes in te brengen: geef de groene trui aan een renner die laat zien dat hij het milieu serieus neemt. Moet hij dan met een karretje voor het afval achter zich aan de Tour uitrijden? Er zijn ongetwijfeld creatievere oplossingen. Ik ben me ervan bewust dat het niet eenvoudig zal zijn om het gedrag van de tourrijders in het algemeen en dat van de huis- tuin- en keukensporters in het bijzonder te veranderen. In een ecologisch onvriendelijk milieu als Frankrijk hoeft dat geen verbazing te wekken. Laten we dan tenminste als polderlanders een prijs instellen voor de meest milieuvriendelijke wielrenner van het jaar. Bij de Rabobank is er vast nog wel een potje om dat te bekostigen. De wielershop van deze bank zal hen per slot van rekening geen windeieren leggen.

Jacques Kraaijeveld te Gorinchem, is behalve tekstschrijver ook verwoed fietser